Kui nüüd ühhel puhhul jälle kõnne tou-
sis nisuguste asjade üle; siis ütles Nigg o-
la Mae wannem poeg: „aga armas taa-
„dike, kül nüüd pea se aeg tulleb, et meie om-
„mal wäljal ei leja üht ainust elloka ehk roh-
„to, mis kahjo woiks tehha. Mis meil siis
„nouks?“

Issa. Siis meie pallume ommad naabrid, et nemmad meile lubba andwad, nendele ka sel wiisil kaswo saadta.

Poeg. Ja, taadike, sedda tahhame meie tehha. Minna ei tahha ka sest ühtegi maksu, kui minno ajawiited agga tullusaks lähhewad.

Kolmel wiisil woib innemenne kaswo saadta:

Essite, kui ta kahjo ärrakeelab
Teiseks, kui ta heab teeb,
Kolmandeks, kui ta sedda head mis jo on tehtud, hoiab, ja üllespeab.

Se esseminne on se wiis, mislähhi lapsed ükspäinis woiwad kaswo saadta, kui nemmad higed õppetust saawad. Lastel on maast maddalast se himmo, et nemmad ei woi joude olla: se himmo kihhutab neid wallatusse labbi kahjo teggema, kui moistlikkud wannemad nendele õppetust ja maad ei anna, et nemmad woiksid tullusal wiisil omma aega wiidta.

Lapsed wõtwad peaki head kombed, kui nemmad agga warratselt õppetust sawad.

Kunningas Salomo ütleb, (Oppetusse sannades p. 22, s. 6.) „Õppeta omma last „nenda, kui temmale sünnib, siis ei lähhu „temma ka mitte sest ärra, kui ta wannaks „sannud!“

Liggimisse ar-
mastus.

Üks waene tekäija ei joudnud kange tuiso pärrast linna, waid pakkane woitis tedda, ta jäi tee kõrwa mahha ja uinus maggama, nenda et külm temmale peaki olleks liga tei-